

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul doisprezece

Jeff Pippenger

2025-12-17

Numărul Doisprezece

Dorința mea este să expun mărturia profetică a lui Ioel într-o asemenea manieră încât mărturia lui Ioel să poată fi recunoscută în ceea ce Petru spunea și făcea la Cincizecime. Sunt incredincios că Biblia este limpede cu privire la ceea ce Petru făcea și spunea la Cincizecime, dar caut să înțeleg ce anume preînchipuia profetic Petru în istoria ploii târzii, atunci când a exprimat mesajul Cincizecimii în termenii unei împliniri a cărții lui Ioel.

Petru este un simbol al rămășiței poporului lui Dumnezeu și nu este ilustrat doar la Cincizecime, ci și la Cezareea lui Filip, în Matei 16. Cezareea lui Filip este localizată în versetele 13-15 din Daniel 11, trei versete care prezintă o bătălie care a fost împlinită pentru prima dată în perioada istorică în care Cezareea lui Filip se numea Panium. Versetele 13-15 preced versetul 16, care identifică legea duminicală în Statele Unite. Versetul 10 identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989. Versetele 10-16 din Daniel 11 reprezintă perioada de la 1989 până la legea duminicală, iar acea perioadă este "istoria ascunsă" a versetului 40 din același capitol.

Istoria ascunsă cu caractere aldine

1798

Iar la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi îl va împunge:

1989

Dar fiii lui se vor stârni și vor aduna o mare mulțime de oștiri puternice: și împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care de luptă, cu călăreți și cu multe corăbii; și va intra în țări, și va năvăli și va trece peste ele. Și unul va veni negreșit, și va năvăli și va trece: apoi se va întoarce și se va stârni, chiar până la cetățuia lui.

2014 Bătălia de la Rafia

Și împăratul de la miazăzi se va aprinde de mânie, va ieși și se va lupta cu el, chiar cu împăratul de la miazănoapte; iar împăratul de la miazănoapte va ridica o mare oaste, dar oastea va fi dată în mâna împăratului de la miazăzi. Și după ce va înlătura oastea, inima lui se va înălța; va doborî multe zeci de mii, dar prin aceasta nu se va întări.

Bătălia de la Panium (Cezareea lui Filip)

Căci împăratul de la miazănoapte se va întoarce și va ridica o mulțime mai mare decât cea dintâi; și, după o vreme de ani, va veni negreșit cu o mare oștire și cu multe bogății.

Și în vremurile acelea mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, jefuitorii poporului tău se vor înălța ca să statornicească vedenia; dar ei vor cădea.

Atunci împăratul de la miazănoapte va veni, va ridica un val de asediu și va cuceri cetățile cele mai întărite; iar ostile de la miazăzi nu vor putea sta împotriva, nici poporul său ales, și nici nu va fi vreo putere care să stea împotriva.

Legea duminicală în Statele Unite ale Americii

Dar cel ce vine împotriva lui va face după voia sa, și "nimeni nu va sta" înaintea lui; iar "el va sta" în țara cea minunată, care va fi mistuită de mâna lui. Va intra, de asemenea, în țara cea minunată, și multe țări vor cădea; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia fiilor lui Amon. Își va întinde mâna și asupra țărilor: iar țara Egiptului nu va scăpa. Daniel 11:40, 10-16, 41, 42.

Când Petru se află, în mod profetic, la Cezareea lui Filip (Panium), iar Cincizecimea este timpul ploii târzii, aceasta îl plasează în „istoria ascunsă” a versetului patruzeci. Intenționez să abordez actualul război din Ucraina, reprezentat în versetul unsprezece al capitolului unsprezece, și viitorul război de la Panium din versetele treisprezece până la cincisprezece, care conduce la Al Treilea Război Mondial, acestea fiind evenimentele externe dintre 1989 și legea duminicală, însă în prezent identificăm istoria îngerului al treilea de la 22 octombrie 1844 până la formarea unei biserici recunoscute legal în 1863.

Linia ilustrează parcursul de la sosirea celui de-al treilea înger la 9/11 (1844) până la legea duminicală (1863). Legea duminicală a fost prefigurată prin Proclamația de Emancipare, care anunța libertatea, prefigurând astfel legea duminicală în care libertatea este înlăturată. Libertatea a fost proclamată de primul președinte republican, prefigurând libertatea înlăturată de ultimul președinte republican — care, potrivit profeției, este destinat să devină un dictator la legea duminicală.

„Când națiunea noastră va abjura într-atât principiile guvernării sale încât să adopte o lege duminicală, Protestantismul, prin acest act, își va da mâna cu papismul; nu va fi nimic altceva decât a da viață tiraniei care, de multă vreme, pândește cu înfrigurare prilejul de a se dezlănțui din nou într-un despotism activ.” Mărturii, volumul 5, 711.

Anul 742 î.Hr. a fost istoria alfa care a inițiat profețiile de timp din Isaia 7:8, care și-au atins împlinirea omega în 1863. În 742 î.Hr., Ahaz, regele împărăției de sud a lui Iuda, intra într-un război civil împotriva celor zece seminții din nord care alcătuiau împărăția de nord. Istoria din 742 î.Hr. a fost ilustrată în Iuda, țara glorioasă literală a Scripturilor, populată de iudei literală și reprezentată în pasaj de regele nelegiuit și nesăbuit Ahaz, tipificând astfel istoria omega din 1863. Istoria omega din 1863 se împlinește în perioada în care Statele Unite domnesc ca fiara din pământ, cea de-a șasea împărăție a profeției biblice. Statele Unite sunt țara glorioasă spirituală, alcătuită din creștinătatea protestantă, ai cărei membri, biblic vorbind, sunt evrei spirituali. Războiul civil dintre nord și sud din 742 î.Hr., în istoria alfa, a ilustrat Războiul civil dintre nord și sud din istoria omega a anului 1863. Împreună, acești doi martori ilustrează istoria externă care duce la legea duminicală, când țara glorioasă spirituală va fi din nou împărțită în două clase.

În 742 î.Hr., puterea din nord a reprezentat o alianță între cele zece seminții nordice ale lui Israel și Siria, prefigurând astfel o alianță cu o putere din afară, așa cum s-a împlinit când sprijinul papalității pro-sclavie a fost acordat statelor sudice pro-sclavie în Războiul Civil. Aliatul din afară al Siriei în 742 î.Hr., și aliatul din afară al papalității în Războiul Civil, identifică alianța globaliștilor lumii cu Democrației globaliști în războiul lor împotriva MAGA-ismului, un război care a început în 2015, când al patrulea și cel mai bogat președinte s-a ridicat și, făcând astfel, a stârnit întreaga împărăție a Greciei, potrivit cu Daniel unsprezece, versetul doi. Acea stârnire identifică trezirea neamurilor în cartea lui Ioel. „Grecia” și „neamurile” sunt simboluri ale puterii balaurului care conduce lumea la Armagedon, în alianță cu fiara și profetul mincinos.

În 2015, neamurile au fost trezite la chemarea profetică către valea lui Iosafat din cartea lui Ioel, pe care el a numit-o și valea judecății. În 2015, Donald Trump și-a anunțat candidatura la președinție, tulburând astfel imperiul globalist reprezentat ca Grecia, iar neamurile au început marșul lor spre Armagedon, și aceasta la numai un an după începutul Războiului din Ucraina, în împlinirea versetului 11 din Daniel 11.

Războaiele civile din 742 î.Hr. și 1863 indică istoria legii duminicale, care marchează sfârșitul celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Acea a șasea împărăție a început odată cu Războiul de Independență, astfel că sfârșitul celei de-a șasea împărății, la momentul legii duminicale, indică repetarea Războiului de Independență, chiar în vremea când are loc Războiul Civil. Definierea și etichetarea fie a unui război civil, fie a unui revoluționar se întemeiază pe perspectivă. Ceea ce Democrații întreprind acum, prin lawfare, delapidare, fraudă, imigrație ilegală și propagandă, ei înșiși o numesc revoluție colorată, însă sufletele potrivnice manevrelor lor globaliste socotesc aceleași activități drept instigare la tulburări „civile”. Este Antifa un infractor sau un erou?

Cele două războaie istorice reprezintă un singur război dezbinător care are loc în istoria ultimului Președinte Republican. Ca și în cazul primului Președinte Republican, războiul va fi câștigat de ultimul Președinte Republican, care a fost de asemenea prefigurată de primul Președinte, biruitorul Războiului Revoluționar. Revoluția MAGA, potrivit Democrațiilor, produce actualele „tulburări civile”. În funcție de orientarea dumneavoastră politică personală, războiul actual este fie un război revoluționar, fie un război civil. Din punct de vedere profetic, este deopotrivă și unul, și celălalt.

1863 reprezintă legea duminicală, la fel și 1844, când al treilea înger a sosit cu solia legii duminicale. Perioada de la 1844 până la 1863 poartă semnătura legii duminicale de la început până la sfârșit. În 1846, căsătoria soților White, păzirea Sabatului și schimbarea numelui din Harmen în White au marcat faptul că căsătoria încheiată la 22 octombrie 1844 fusese consumată, iar acea consumare a marcat începutul procesului de testare al celui de-al treilea înger, așa cum testul triplu al Sabatului cu privire la mană a marcat începutul celor zece încercări care au urmat botezului Mării Roșii.

Mana a fost prima încercare și a reprezentat a zecea încercare la Cadeș, căci amândouă reprezintă solia îngerului al treilea și, prin urmare, legea duminicală.

"În fiecare săptămână, pe parcursul lungii lor peregrinări prin pustie, israeliții erau martori ai unei minuni întreprinse, menită să le întipărească în minte sfințenia Sabatului: în ziua a șasea

cădea o cantitate dublă de mană, în ziua a șaptea nu cădea deloc, iar partea trebuincioasă pentru Sabat se păstra dulce și curată, pe când, dacă se păstra ceva pentru orice altă vreme, devenea necorespunzătoare pentru folosire." Patriarhi și Profeti, 296.

Primul dintre cele zece teste a fost testul „manei”, care reprezenta solia triplă a celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Ca și în cazul manei, îngerii reprezintă avertizarea triplă împotriva închinării în ziua întâi a săptămânii. Minunea triplă a manei a fost „menită să le întipărească în minte sfințenia Sabatului”, ceea ce este, desigur, scopul îngerului al treilea. Prima dintre cele trei minuni reprezentate de mană a implicat „consumarea” pâinii cerești, iar „consumarea” este un simbol alfa al perioadei ploii târzii. A doua minune reprezintă solia îngerului al doilea, unde inspirația „dublează” cuvinte și expresii pentru a marca perioada reprezentată de cele două căderi ale Babilonului, căci Babilonul a căzut, a căzut. A doua minune a fost „dublarea” cantității de mană în ziua a șasea. A treia minune a fost păstrarea pâinii pentru Sabatul zilei a șaptea.

Ca tip al celor trei îngeri, mana este primul înger și, prin urmare, trebuie să cuprindă întreaga relație, care, în Apocalipsa 14, este relația tuturor celor trei îngeri. Primul înger este un fractal al mesajelor tuturor celor trei îngeri. Un fractal este o formă geometrică complexă care poate fi divizată în părți, fiecare dintre acestea fiind o copie, la scară redusă, a întregului. Această proprietate se numește autosimilaritate. Fractalii prezintă adesea detalii complexe, indiferent cât de mult te apropii. Fractalii apar în matematică, biologie, fizică, geologie, chimie, astronomie, inginerie și în multe alte domenii ale cunoașterii.

„Structura în trei trepte” a celor trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, este reprezentată în solia primului înger, făcând astfel ca primul înger să fie un „fractal” al celor trei îngeri. Primele trei capitole ale cărții lui Daniel reprezintă, respectiv, solia primului, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea înger, iar capitolul întâi din Daniel conține aceeași „structură în trei trepte” reprezentată în cele trei capitole și, în mod analog cazului celor trei îngeri, în raport cu primul înger.

Minunea întreită a manei era spre a fi mâncată, iar capitolul întâi din Daniel este despre hrană. Daniel a trecut proba regimului alimentar alegând legumele în locul regimului Babilonului. Apoi a fost încercat în privința înfățișării, iar înfățișarea lui a produs o separare între chipul său și chipul celor ce mâncau hrana Babilonului. Solia îngerului al doilea este chemarea de a se separa de Babilon, în cadrul unei istorii a separării în care se dezvoltă două clase și apoi se manifestă. Acea a doua probă pentru Daniel a condus la a treia probă a lui Nebucadnețar, care a fost a treia probă din capitolul întâi și a preînchipuit testul chipului de aur din capitolul trei, pe care Sora White îl identifică în mod repetat ca fiind legea duminicală, care este solia îngerului al treilea. Capitolul întâi din Daniel este un fractal al primelor trei capitole din Daniel, iar acele trei capitole îi reprezintă pe cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, dintre care atât primul înger, cât și capitolul întâi din Daniel sunt amândouă fractale ale tuturor celor trei îngeri și ale tuturor celor trei capitole.

În fiecare săptămână, pe parcursul lungii lor peregrinării prin pustie, israeliții au fost martorii unei minuni întreprinse, menită să le întipărească în minte sfințenia Sabatului: o cantitate dublă de mană cădea în ziua a șasea, nu cădea nimic în ziua a șaptea, iar partea necesară pentru Sabat se păstra dulce și curată, pe când, dacă se păstra din ea ceva în orice altă vreme, devenea nepotrivit pentru întrebuințare.

În împrejurările legate de darea manei, avem dovada concludentă că Sabatul nu a fost instituit, așa cum susțin mulți, atunci când legea a fost dată la Sinai. Înainte ca israeliții să ajungă la Sinai, ei înțelegeau că Sabatul era obligatoriu pentru ei. Prin faptul că erau obligați să strângă în fiecare vineri o porție dublă de mană, ca pregătire pentru Sabat, în care nu avea să cadă mană, natura sacră a zilei de odihnă li se întipărea neconținut. Iar când unii dintre popor au ieșit în Sabat să adune mană, Domnul a întrebat: „Până când veți refuza să păziți poruncile și legile Mele?” Patriarhi și Profeți, 296.

Adunarea și mâncarea manei îl prefigurează pe Ioan, în capitolul zece al Apocalipsei, luând (adunând) cărticica din mâna îngerului și apoi mâncând-o.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănâncă-o cu totul; și-ți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Apocalipsa 10:9.

Ioan trebuia mai întâi să meargă la înger și să-i ceară, apoi trebuia să „ia” cărticica, iar apoi trebuia să o „mănânce”. Ioan reprezintă cei trei pași ai îngerului celui dintâi prin faptul că merge la înger și îi cere, urmat de al doilea pas, al luării, și de al treilea, al mâncării. Adunarea și/sau mâncarea este primul dintre cele trei teste ale manei, dar conține un fractal al tuturor celor trei teste ale manei. Adunarea și mâncarea manei îl tipifică pe Ieremia.

Cuvintele Tale s-au găsit, și eu le-am mâncat; iar cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele: căci Numele Tău este chemat peste mine, Doamne, Dumnezeul oștirilor. Ieremia 15:16.

Cuvintele Lui „au fost găsite” de Ieremia, care a căutat și apoi a cerut cărticica. Cuvântul Său a fost găsit când mana a fost adunată. Adunarea și mâncarea manei îl tipifică pe Ezechiel, care a mâncat cartea ce i-a fost dată și, făcând astfel, identifică faptul că a refuza să mănânci cartea era a fi asemenea casei răzvrătite.

Dar tu, fiul omului, ascultă ceea ce-ți spun; nu fi tu răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce-ți dau. Și când m-am uitat, iată, o mână a fost trimisă către mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și erau scrise în el bocete, tânguiri și vaiete. Apoi mi-a zis: Fiul omului, mănâncă ce găsești; mănâncă sulul acesta și du-te, vorbește casei lui Israel.

Atunci mi-am deschis gura, și El m-a făcut să mănânc sulul acela. Și mi-a zis: Fiul omului, fă ca pântecele tău să mănânce și umple-ți măruntaiele cu sulul acesta pe care ți-l dau. Atunci l-am mâncat; și a fost în gura mea ca mierea pentru dulceață. Ezechiel 2:8-3:3.

Dacă Ezechiel ar fi refuzat să mănânce cărticica, el ar fi fost în casa răzvrătită, iar "sulul cărții" pe care trebuia să-l mănânce era reprezentat ca "plângeri, tânguiri și vaiete", reprezentând o solie

triplă a zilelor de pe urmă. Mesajul întreit al zilelor de pe urmă îl constituie soliile celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, iar contextul în care Ezechiel prezintă acele trei solii este contextul Islamului și al celui de-al treilea vai. Aceste trei solii au un alfa și un omega, iar a treia este "vai", un simbol principal al Islamului; prin urmare, alfa trebuie să fie în acord cu omega, astfel că "plângerile" reprezintă plângerile care au început la 9/11, odată cu sosirea celei de-a șaptea trâmbițe și a celui de-al treilea vai, care aveau să se intensifice progresiv până la cele șapte plăgi de pe urmă. La "cutremurul" legii duminicale din Apocalipsa unsprezece, al treilea vai vine curând, iar inspirația ne informează că decretul nelegiuit din Isaia zece este acea lege duminicală. Versetul începe rostind "vai" asupra celor care fac decrete nelegiuite.

Consumarea manei a fost primul dintre trei teste; al doilea a fost „dublarea” în ziua pregătirii. Și pentru ce se pregăteau? Se pregăteau pentru testul Sabatului, care este solia îngerului al treilea.

Acea minune întreită a fost, de asemenea, primul, sau testul alfa, dintre zece teste. Dumnezeu a dat mană la prima etapă, apoi a dat o porție „dublă” la a doua etapă, iar la a treia nu a dat nimic. Al treilea test este diferit de primele două teste, căci al treilea este testul de turnesol. Aceste trei teste reprezintă alfa unui proces de testare în zece etape care duce la primul Kadesh.

Dacă cercetezi scrierile diverșilor teologi, vei găsi numeroase liste ale celor zece ispitiri care culminează la primul Cadeș. Aproape toate includ Marea Roșie drept una dintre cele zece ispitiri; unele includ jaloane istorice anterioare trecerii Mării Roșii, în timpul urgiilor. Toate sunt greșite.

Prima încercare este mana. Pavel identifică trecerea Mării Roșii drept botez.

De altfel, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință de faptul că toți părinții noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați în Moise, în nor și în mare. 1 Corinteni 10:1, 2.

Moise Îl preînchipuie pe Isus, iar botezul lui Isus indică un proces de încercare, de natură triplă, care începe cu încercarea poftii și o accentuează. Crucea a fost preînchipuită de Paștele din Egipt. Când au ieșit pe cealaltă parte a Mării Roșii, Hristos a fost înviat ca jertfa întâilor roade. Când a ieșit, prin mâinile lui Ioan Botezătorul, din mormântul de apă, Hristos (jertfa întâilor roade) a început un proces de încercare de patruzeci de zile. După ce a fost înviat, așa cum a fost preînchipuit prin botezul Său, au urmat patruzeci de zile în care Hristos a interacționat cu ucenicii față în față. Procesul de încercare începe după trecerea Mării Roșii, la fel de sigur cum Hristos a fost mânat de Duhul în pustie îndată ce a ieșit din apă.

Prima încercare pentru Hristos a fost cea a apetitului, căci Pâinea din Cer Și-a început lucrarea Sa mesianică chiar acolo unde Adam căzuse. Prima încercare după Marea Roșie este încercarea triplă a manei, care tipifică încercarea triplă asupra Pâinii din Cer. Încercarea lui Hristos a început după ce a ieșit din apă, așadar cele zece încercări trebuie, de asemenea, să înceapă 'după' ce au ieșit din apă. Hristos a fost apoi confruntat cu o încercare triplă, încadrată în contextul apetitului, așa cum a fost tipificată de încercarea triplă a manei, care a început după ce Duhul a scos vechiul Israel din Egipt și l-a condus în pustie.

Alte liste care emit ipoteze privitoare la care răzvrătiri sunt reprezentate de cele zece încercări care culminează la Kadesh identifică răzvrătirea lui Aaron legată de vițelul de aur drept una dintre acele zece încercări, însă se înșală.

Provocarea vițelului de aur reprezintă două încercări. Acest aspect constituie un element esențial al simbolismului vițelului de aur. Idolatria care s-a manifestat atunci când poporul a crezut că Dumnezeu nu va vedea a fost urmată de întoarcerea lui Moise. Apoi poporul a ales să rămână în idolatrie în văzul lui Dumnezeu, așa cum era El reprezentat de Moise.

În răzvrătirea dublă, în escaladare, vedem o despărțire profetică între seminții, când seminția lui Levi a fost încredințată în mod exclusiv slujirii sanctuarului, căci până la acea răzvrătire slujirea sanctuarului era rânduită să fie îndeplinită de întâiul-născut din fiecare seminție. Nu mai avea să fie așa. Acum seminția credincioasă a lui Levi avea să slujească templului. „Diviziunea” sau despărțirea în „doi” este un element al trăsăturii profetice a vițelului de aur.

Răzvrătirea lui Aaron prefigura răzvrătirea lui Ieroboam, primul rege al regatului de nord al Israelului. Ieroboam "dublează" vițelul de aur, așezând unul la Betel și altul la Dan. Aaron și Ieroboam reprezintă istorii paralele, care constituie istoria formării imaginii fiarei. Istoria imaginii fiarei se împlinește în două perioade, despărțite de legea duminicală din Statele Unite. Imaginea fiarei este un simbol al uniunii dintre biserică și stat, care este instituită mai întâi în Statele Unite, iar apoi în lume.

Întotdeauna există o dezbinare asociată cu simbolurile icoanei fiarei. În cazul lui Aaron a fost separarea leviților, iar în cazul lui Ieroboam a fost separarea celor douăsprezece seminții în două seminții din sud și zece din nord.

Simbolul acelei relații dintre biserică și stat este numit de Ioan, în cartea Apocalipsei, «chipul fiarei». Vițelii de aur ai lui Aaron și ai lui Ieroboam erau chipuri ale unei fiare, iar fiara al cărei chip erau este Babilonul, căci întâia împărăție a profeției biblice este reprezentată de un cap de «aur» în Daniel, capitolul al doilea. Chipul fiarei reprezintă două încercări, fiindcă încercarea este adusă mai întâi asupra fiarei din pământ — Statele Unite; apoi, în capitolul treisprezece al Apocalipsei, Statele Unite forțează lumea să ridice un chip fiarei. Prima încercare privește Statele Unite, apoi lumea.

Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru a constrânge conștiința și a-i sili pe oameni să onoreze sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul. Mărturii, volumul 6, 18.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Răzvrătirea vițelului de aur este dublă și marchează două dintre primele nouă probe care duc la a zecea și ultima probă, la primul Cadeș. Când răzvrătirile lui Aaron și ale lui Ieroboam sunt alăturate "linie peste linie", se observă că Aaron, marele preot, reprezintă o biserică, iar Ieroboam, regele lui Israel, reprezintă statul. Împreună, cele două linii sunt un simbol al unei combinații biserică-stat. Cele două altare ale lui Ieroboam au fost ridicate la Betel (însemnând biserică) și la

Dan (însemnând judecată) și, împreună, reprezintă combinația dintre biserică și stat. Având aceste puncte stabilite, vom începe să identificăm cele zece probe.

Cele zece teste sunt încadrate în contextul odihnei Sabatului (Evrei 3–4). Ele încep cu tripla minune a manei și lecția ei privind Sabatul și se încheie la al zecelea test, primul Cadeș. Acel prim Cadeș este „ziua provocării în Scripturi”, iar Pavel plasează răzvrătirea finală în contextul testului Sabatului. Testul alfa a fost Sabatul, simbolizat prin mană, iar testul al zecelea și omega de la primul Cadeș a fost, de asemenea, odihna Sabatului. Alfa și Omega reprezintă întotdeauna sfârșitul împreună cu începutul.

De aceea (după cum zice Duhul Sfânt: Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustie: când părinții voștri M-au ispitit, M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea M-am mâniat pe neamul acela și am zis: Întotdeauna rățesc în inima lor și n-au cunoscut căile Mele. Așa am jurat în mânia Mea: Nu vor intra în odihna Mea.)

Luăți seama, fraților, ca nu cumva să fie în vreunul dintre voi o inimă rea de necredință, care să vă depărteze de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se spune «Astăzi», pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci am ajuns părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm neclintit până la sfârșit începutul încrederii noastre;

Câtă vreme se zice: Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca la răzvrătire. Căci unii, după ce au auzit, au stârnit mânia; totuși nu toți cei ce ieșiseră din Egipt prin Moise. Iar cu cine S-a mâniat patruzeci de ani? Oare nu cu cei care au păcătuit, ale căror trupuri au căzut în pustie? Și cui S-a jurat că nu vor intra în odihna Lui, dacă nu celor ce n-au crezut? Astfel vedem că n-au putut să intre din pricina necredinței.

Așadar, să ne temem, ca nu cumva, de vreme ce ne-a rămas o făgăduință de a intra în odihna Lui, vreunul dintre voi să pară că a rămas în urmă față de ea. Căci și nouă ni s-a vestit Evanghelia, ca și lor; dar cuvântul vestit nu le-a fost de folos, nefiind unit cu credința în cei ce l-au auzit.

Căci noi, cei ce am crezut, intrăm în odihnă, după cum a zis El: „Am jurat în mânia Mea: Dacă vor intra în odihna Mea”, măcar că lucrările fuseseră încheiate de la întemeierea lumii. Căci într-un loc anume a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale.” Și iarăși, în acest loc: „Dacă vor intra în odihna Mea.”

Deoarece, așadar, rămâne ca unii să intre în ea, iar cei cărora li s-a vestit întâi n-au intrat din pricina necredinței, El hotărăște din nou o zi anumită, zicând prin David: „Astăzi”, după atâta vreme, precum este spus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”

Căci dacă Iisus le-ar fi dat odihnă, atunci nu ar fi vorbit ulterior despre o altă zi.

Rămâne, așadar, o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. Căci cel ce a intrat în odihna Lui s-a odihnit și el de propriile lui lucrări, după cum și Dumnezeu de ale Sale. Să ne silim, așadar, să intrăm în odihna aceea, ca nu cumva cineva să cadă după aceeași pildă de necredință. Evrei

3:8–4:11.

În „ziua răzvrătirii”, mesajul lui Iosua și Caleb a fost respins. Pasajul se referă la o categorie de oameni care nu vor intra, din pricina necredinței în mesajul pe care l-au auzit. Mesajul este reprezentat prin „odihnă”.

Cei care nu sunt dispuși să-I aducă Domnului o slujire credincioasă, stăruitoare și plină de dragoste nu vor afla odihnă duhovnicească nici în viața aceasta, nici în cea viitoare. „Rămâne, așadar, o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu... Să ne silim, așadar, să intrăm în acea odihnă, ca nu cumva cineva să cadă după același exemplu de necredință.” Odihna despre care se vorbește aici este odihna harului, dobândită prin urmarea prescripției. „Lucrați cu sârguință.” Pacific Union Recorder, 7 noiembrie 1901.

„Odihna” este un mesaj reprezentat de cel al lui Iosua și Caleb. Pavel întrebuințează adevărurile asociate Sabatului zilei a șaptea drept simbol al mesajului „odihnei” care a fost respins de cei sortiți să moară în pustie.

Expresia «Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui» corespunde accentului din cartea Apocalipsei asupra oricărui om care aude glasul Duhului, adică asupra auzirii soliei Duhului, care este solia ploii târzii, care este solia «odihnei». La Cadeș acel glas a răsunat, iar răzvrățiții și-au ales un nou conducător care să-i ducă înapoi în Egipt. Istoria acestei răzvrătiri este tratată în Psalmul 95 și de Pavel în Epistola către Evrei. Acea istorie identifică eșecul Israelului din vechime la a zecea încercare. Încercarea alfa dintre cele zece încercări a început cu minunea întreită a manei, reprezentând soliile celor trei îngeri, Legea lui Dumnezeu, odihna Sabatului, Pâinea din cer, ascultarea și judecata — iar ultima dintre cele zece încercări a fost încercarea «odihnei». «Odihna» harului, după cum afirmă Sora White, este simbolul ploii târzii. Cadeș este un simbol al testului de a primi sau de a respinge solia ploii târzii care este prezentată «rând peste rând».

Rând după rând, „odihna” este revărsarea Duhului Sfânt, reprezentată ca ploaia târzie. „Odihna” este, de asemenea, Sabatul zilei a șaptea, chiar sigiliul care este așezat asupra celor credincioși în timpul perioadei ploii târzii. „Odihna” este harul care reprezintă puterea dăruită celor o sută patruzeci și patru de mii, atunci când păcatele lor sunt șterse pentru totdeauna. Acest har nu este doar puterea dăruită, care reprezintă sfințirea, ci este, de asemenea, harul care oferă îndreptățirea atunci când sângele lui Hristos este aplicat pentru a înlătura păcatele sufletului pocăit. „Odihna” harului este solia neprihănirii lui Hristos, o neprihănire care oferă harul (puterea) de a trăi fără a păcătui și harul care transformă un laodicean într-un filadelfian. Odată transformat prin harul îndreptățirii, fostul laodicean, ca filadelfian, prin puterea harului, umblă pe cărarea sfințită care duce la proslăvire. „Odihna” este solia celui de-al treilea înger, reprezentată ca „îndreptățire prin credință în adevăr”. Aceasta fiind situația, Cadeș a indicat spre 1888.

Primul Cadeș identifică mesajul „odihnei”, care este mesajul „evangheliei”. Evanghelia veșnică este „lucrarea lui Hristos de a introduce un proces triplu de testare care dezvoltă și apoi manifestă două clase de închinători”. Mesajul evangheliei veșnice a „odihnei” la primul Cadeș reprezintă mesajul triplu al evangheliei veșnice, guvernat de lucrarea triplă a Duhului Sfânt, care convinge de păcat, de neprihănire și de judecată. Aceste trei trepte sunt identice cu cele trei trepte de testare din

cadrul testului manei!

Cele zece teste încep cu un proces de testare tripartit, care pune accentul pe Legea lui Dumnezeu, pe Sabat și pe responsabilitatea omenirii de a mânca și a digera mesajul lui Dumnezeu. Primul dintre cele zece teste a fost tripartit, la fel și al zecelea. Primul test folosește mană, ca simbol al Pâinii din Cer care înalță Sabatul zilei a șaptea. Ultimul test folosește „odihna” ca simbol al procesului final de testare al ploii târzii, care culminează în legea duminicală, unde cei care reprezintă Pâinea din Cer sunt înălțați drept stindard al Sabatului.

Atât începutul, cât și sfârșitul celor zece încercări subliniază Sabatul și solia evangheliei asociată cu Sabatul, care este evanghelia veșnică a îngerului al treilea. Primul Cadeș este omega celor zece încercări; prin urmare, alfa celor zece încercări trebuie să posede aceleași caracteristici. Cadeș a reprezentat anul 1863, când Domnul dorise să-Și încheie lucrarea și să-Și ia poporul acasă, dar intrarea în Țara Promisă a fost amânată.

Prin citirea următoarelor pasaje din Scriptură vom vedea cum a privit Dumnezeu pe Israelul din vechime:

„Căci Domnul Și-a ales pe Iacov pentru Sine, iar pe Israel drept comoara Sa deosebită.”
Psalmul 135:4.

„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, și Domnul te-a ales ca să fii un popor deosebit pentru Sine, mai presus de toate neamurile de pe fața pământului.” Deuteronom 14:2.

'Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău: Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii pentru Sine un popor deosebit, mai presus de toate popoarele de pe fața pământului. Nu pentru că erați mai numeroși decât orice popor, Domnul Și-a îndreptat dragostea asupra voastră și v-a ales; căci erați cei mai puțini dintre toate popoarele.' Deuteronomul 7:6, 7.

„Căci cum se va ști aici că eu și poporul Tău am aflat har în ochii Tăi? Oare nu prin aceea că Tu mergi cu noi? Astfel vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului.” Exodul 33:16.

„De câte ori s-a răzvrătit Israelul din vechime și de câte ori au fost cercetați cu judecăți, iar mii au fost uciși, pentru că nu au luat aminte la poruncile lui Dumnezeu, Cel care îi alesese! Israelul lui Dumnezeu, în aceste zile din urmă, este în pericol neconținut de a se amesteca cu lumea și de a pierde toate semnele că este poporul ales al lui Dumnezeu. Citiți din nou Tit 2:13-15. Aici suntem aduși până la zilele de pe urmă, când Dumnezeu Își curățește pentru Sine un popor deosebit. Îl vom întărâta oare, precum a făcut Israelul din vechime? Ne vom atrage noi mânia Lui, îndepărtându-ne de El și amestecându-ne cu lumea și urmând urâciunile neamurilor din jurul nostru?” Mărturii, volumul 1, 282, 283.

Sora White întreabă: „Oare Îl vom întărâta așa cum a făcut Israelul din vechime?” Îl întărâtam prin amestecarea cu lumea, care este simbolizată prin Egipt, chiar locul unde răzvrățiții de la Cadeș au căutat un conducător care să-i ducă înapoi. În 1863, dorința de a se întoarce în Egipt și alegerea unui nou conducător sunt prezentate, prin inspirație, ca exprimând dorința de a se asocia cu lumea.

Pasajul pe care îl avem acum în vedere a fost precedat de comentariul Sorei White privitor la neintrarea Israelului din vechime în odihnă. În contextul răzvrătirii lor neconținute, ea a expus versetele care identifică felul în care Dumnezeu a dorit să Se raporteze la Mireasa Sa, dar Mireasa Sa a refuzat. Pasajul următor conduce spre ceea ce tocmai am citit.

În pasajul pe care îl consemnează ea: „Dumnezeu a cerut ca poporul Său să-și pună încrederea numai în El. El nu a dorit ca ei să primească ajutor din partea celor care nu Îi slujeau.” În 1863, adventismul millerit laodicean a încheiat o alianță cu guvernul Statelor Unite ale Americii pentru a sprijini eforturile lor de a-i împiedica pe tinerii lor să fie încorporați în cel mai sângeros război din istoria Americii.

Aici citim avertismentele pe care Dumnezeu le-a dat Israelului din vechime. Nu a fost buna Sa plăcere ca ei să rătăcească atât de mult în pustie; i-ar fi adus de îndată în Țara Făgăduită dacă s-ar fi supus și ar fi iubit călăuzirea Lui; dar pentru că atât de des L-au mâhnit în pustie, El a jurat în mânia Sa că nu vor intra în odihna Sa, afară de doi care L-au urmat pe deplin. Dumnezeu a cerut poporului Său să se încreadă numai în El. Nu a dorit ca ei să primească ajutor de la cei care nu-I slujeau.

Vă rog să citiți Ezdra 4:1-5: "Iar când potrivnicii lui Iuda și ai lui Beniamin au auzit că fiii robiei zideau templul Domnului, Dumnezeului lui Israel, au venit la Zorobabel și la căpeteniile caselor părintești și le-au zis: Lăsați-ne să zidim împreună cu voi, căci pe Dumnezeul vostru Îl căutăm ca și voi și Îi aducem jertfe din zilele lui Esarhadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici. Dar Zorobabel, și Ieșua, și ceilalți dintre căpeteniile caselor părintești ale lui Israel le-au zis: Nu aveți parte cu noi la zidirea casei Dumnezeului nostru, ci noi singuri vom zidi Domnului, Dumnezeului lui Israel, așa cum ne-a poruncit Cyrus, împăratul Persiei. Atunci poporul țării a slăbit mâinile poporului lui Iuda și i-a tulburat la zidire și a tocmii sfetnici împotriva lor, ca să le zădărnicească planul."

Ezra 8:21-23: „Atunci am vestit un post acolo, la râul Ahava, ca să ne smerim înaintea Dumnezeului nostru, ca să-I cerem o cale dreaptă pentru noi, pentru pruncii noștri și pentru toată averea noastră. Căci mi-a fost rușine să cer de la împărat o ceată de ostași și călăreți, ca să ne ajute împotriva vrăjmașului pe cale, fiindcă vorbisem cu împăratul, zicând: «Mâna Dumnezeului nostru este spre bine peste toți cei ce-L caută, iar puterea Lui și mânia Lui sunt împotriva tuturor celor ce-L părăsesc.» Așadar am postit și L-am rugat pe Dumnezeul nostru pentru aceasta, și El S-a lăsat înduplecat de noi.”

Profetul și acești părinți nu i-au socotit pe locuitorii țării drept închinători ai adevăratului Dumnezeu și, deși aceștia își declarau prietenia și doreau să-i ajute, nu au îndrăznit să se unească cu ei în nimic privitor la închinarea adusă Lui. Când au urcat la Ierusalim ca să zidească templul lui Dumnezeu și să restaureze închinarea Lui, n-au cerut ajutorul împăratului ca să le dea sprijin pe cale, ci, prin post și rugăciune, au căutat ajutorul Domnului. Ei credeau că Dumnezeu îi va apăra și îi va face să prospere pe slujitorii Săi în eforturile lor de a-I sluji. Creatorul tuturor lucrurilor nu are nevoie de ajutorul vrăjmașilor Săi pentru a statornici închinarea Sa. El nu cere jertfa celor nelegiuți, nici nu primește darurile celor care au alți dumnezei înaintea Domnului.

„Auzim adesea remarca: «Sunteți prea exclusiviști.» Ca popor am face orice sacrificiu pentru a mântui suflete sau a le călăuzi către adevăr. Dar să ne unim cu ei, să iubim lucrurile pe care le iubesc și să întreținem prietenie cu lumea, nu îndrăznim, căci atunci am fi în vrăjmășie cu Dumnezeu.” Mărturii, volumul 1, 281, 282.

Sora White afirmă, în comentariul ei despre răzvrătirea de la Cadeș: "Creatorul tuturor lucrurilor nu are nevoie de ajutorul vrăjmașilor Săi pentru a-Și stabili închinarea. El nu cere jertfa nelegiurii, nici nu primește ofrandele celor care au alți dumnezei înaintea Domnului." În 1863, mișcarea laodiceană a Adventismului Millerit a devenit o biserică și a încheiat o alianță cu puterea care avea să impună închinarea duminicală asupra națiunii și, ulterior, asupra lumii.

În articolul următor, vom continua considerațiile noastre asupra liniilor profetice care conduc spre 1863, piatra de boltă a perioadei profetice din 1844 până în 1863.

Ceea ce a fost, aceea va fi; și ceea ce s-a făcut, aceea se va face; și nu este nimic nou sub soare. Este oare vreun lucru despre care să se poată spune: Iată, acesta este nou? A fost deja din vremuri de demult, dinaintea noastră. Știi că tot ceea ce face Dumnezeu rămâne pentru veșnicie: nimic nu i se poate adăuga și nimic nu i se poate lua; și Dumnezeu face aceasta, pentru ca oamenii să se teamă înaintea lui. Ceea ce a fost este acum; și ceea ce urmează să fie a fost deja; și Dumnezeu cere ceea ce a trecut. Eclesiastul 1:9, 10; 3:14, 15.